

7 Pink Floydlar ve 2 Prenseler

Studio Live'de "Pink Floydlar Gecesi" olacağını bir yerlerden duymuştum. Ama orada bizi neyin beklediği konusunda çok da fikir sahibi değildim. Çocukluğumdan beri tanıdığım, Pink Floyd'u ilk kez birlikte dinlediğim arkadaşım Göksel ve bu dergide daha önce "Genç Ümit" olarak adı geçen Ümit'le araya gittiğimizde röportajımıza konu olan grup sahnedeki yerini almıştı. Gözleri görmeyen bir hayran bu konsere gitseydi, kesinlikle Pink Floyd'un çaldığını sanırdı... Hatta Ümit de "Nasıllar?" diye sorduğumda benzer cümleler kurmuştu. Konser öyle güzeldi ki; bu grubu daha çok kişi tanışın istedik ve ara verdiklerinde ilk işimiz vokalin yanına yanaşıp, onlara ulaşabileceğimiz bir telefon numarası almak oldu. Konser bitip de oradan ayrıldığımız da grupla ilgili birçok şeyi merak ediyorduk. En çok da adını... Küçük bir araştırmayla öğrendik; 7 Pink Floydlar ve 2 Prenseler...

Sonunda grubun vokali ve gitaristi Tolga Baloğlu ile haftalar süren ertelemelerden sonra buluşma şansı yakaladık. Ve ortaya aşağıda okuyacağınız röportaj çıktı.

2006 yılının Eylül ayında "Saygıyla Pink Floyd Çalmak" amacıyla bir araya gelen grup, zaman içerisinde kadrosunu genişleterek bugünkü halini almış. 7 Pink Floydlar ve 2 Prenseler (7PF2P), Pink Floyd'a duydukları saygıyı, bu grubun müziklerini orijinal seslerine yakın şekilde çalmaya gayret ederek gösteriyor. İlk konserini 2007 yılının Mart ayında veren 7PF2P, Pink Floyd'un bilinen şarkılarının yanı sıra daha az bilinen şarkılarını da repertuarına alıyor. Progressive Rock'ın efsane ismi Pink Floyd'un eserleriyle dolu bir gece geçirmek isterseniz siz de 7PF2P'yi mutlaka dinlemelisiniz...

Serpil KURTAY

DK: Grup nasıl kuruldu? Nasıl bir araya geldiniz?

Herkesin birbiriyle farklı bağlantıları vardı. Kimisi asker arkadaşı, kimisi lise arkadaşı, kimisi de üniversite arkadaşı... Bunların dışında tamamen tesadüfen, mesela garaj.org'a verilen ilanla aramıza katılan arkadaşlar da var.

DK: İlk fikir nasıl ortaya çıktı? Müzik anlamında bağlantısı olan kişilerin önceden de bir grubu var mıydı mesela?

Aslında bu soruya cevap verecek kişi ben değilim. Çünkü 7 Pink Floydlar'ın 7'si oldum. Grubun ilk elemanları ve bu fikri ortaya atanlar, klavyecimiz Erhan, davulcumuz Cem, gitarcımız Barış'tır. Sonra Ceki, Hakan, Taha, ben ve son olarak prensesler katıldı.

DK: İlanla katılan kişi sen misin? Hayır, ben arkadaş çevresinden olanlardım. Ama diğer arkadaşlarım,

diğer cüceler arasında başka albüm çalışmalarına katkıda bulunmuşlar. Ortak payda Pink Floyd olunca, bu grubun ilk fikri ortaya çıkıyor. 3-4 kişi 2006'nın yazında ilk defa bir araya gelip bu fikri konuşuyor. 7 Pink Floydlar olarak bir araya gelmemizin ilk tarihi de geçen sene Şubat ayına denk geliyor.

DK: Peki ilk amacınız kişisel tatmin mi yoksa "Söyle bir noktaya geleceğiz" şeklinde hedefler koyuyor musunuz?

Tamamen kişisel tatmin... Aslında yaş yelpazemiz de çok geniş. En yaşlımız, yaşlımız demiyeyim de en olgunumuz. 1972'li... Bunun yanında 1988 doğumlu arkadaşımız da var. Profesyonel olarak müzik yapan insanlar yok aramızda. Hepimizin farklı meslekleri var. Böyle olunca müziği tamamen kendinizi tatmin etmek için yapılabiliyorsunuz. Kimse bu işten maddi bir şey beklemiyor, tamamen manevi tatmin bizim için önemli olan.

DK: En başından beri birbirinizden "cüceler" diye mi bahsediyorsunuz? (Gülüyor) Hayır, 7 olunca cüceler olduk....

DK: 2 de prensesiniz var...

Evet... İkisi de gerçekten multiteşem tamamlayıcı... Her ikisinin de partileri birbirinden farklı. Şöyle bir örnek vereyim. Mesela "Great Gig in the Sky"ı söylerken birbirleriyle çok güzel sesleri paylaşıyorlar. Parçanın ilk kısmı daha volümlü bir parti, bu kısmı Çağrı söylüyor. İkinci kısmı ise sakin ve yumuşak sesli Nil İpek söylüyor.

DK: Grubun sayısı, dolayısıyla ismi en başından beri belli miydi? Grup içerisinde bile halen "Bizim isimimiz iyi mi?" diye düşünenler var.

DK: Komik geliyor mu insanlara? Evet, geliyor... Hatta internette çok ağır eleştiriler yapılıyor da oluyor. "Herhalde ilgi çekmek için böyle saçma sapan bir isim koydular" diyenler var...

DK: Kalabalık bir grup olarak uyumu sağlamak adına neler yapıyorsunuz? Çok enteresan... Aslında bu kadar birbirini tanımayan insanlar olarak uyumu nasıl sağladığımızı bazen ben de düşünüyorum. Belki de en başından aramıza katılacak insanlara "uyum sağlayabilir mi?" diye bakıldığı için pek zorluk yaşamadık.

DK: "Yeter Pink Floyd çaldığımız, yeni açılımlar getirelim" dediğiniz zamanlar oluyor mu? "Beste olayına girelim mi?" diye düşünen arkadaşlarımız var.

DK: Son durum nedir peki? Düşünüyoruz (güllüyor)... Beste olayına karşı değiliz ama grubun içerisindeki genel eğilim başka bir cover yapmak değil.

DK: Hiç stüdyoda Pink Floyd dışında kendi bestelerinizi denediğiniz olmadı mı?

Şu anda sadece bu konuda bireysel çabalar var. Bireysel çabaları, grup çabası haline getirmek de belki bundan 1-2 sene sonra düşünebileceğimiz şeyler olabilir. Mesela başımız Hakan'ın gerçekten çok güzel çalışmaları var. Bir gün belki onları çalışmaya başlayabiliriz. Ama şu anda grubun vizyonu, daha da iyi Pink Floyd çalabilmek.

DK: Bu kişiler konserlerinizi sabırsızlıkla bekliyorlar... Bir de bizler gibi sizi bir kere dinleyip arkadaşlarına tavsiye edenler var. Mesela bu arkadaşlarımızın ilk sorusu "Konserleri ne zaman?" oluyor. Aradan epey zaman geçince de "Neden daha sık konser vermiyorlar?" a evriliyor bu soru...

7 Pink Floydlar ve 2 Prens toplamda eşittir 9 kişi... 9 kişinin enstrümanlarını bir düşünün... İkişer klavye, iki gitar, 7 vokal olduğunu düşünürsek 25 kanallı bir performans ortamını bize sağlayabilecek bir mekanda çıkmamız gerekiyor. Bunu sağlamakla beraber ses sisteminin de gerçekten iyi bir tonmaister'in elinde olması gerekiyor. Son konserimizden önce aramıza katılan 7PE2P'nin 10. elemanı ses mühendisimiz Hakan'la birlikte ses

bir ortam olması gerekir. Zaten Pink Floyd da konsere hiçbir zaman 4 kişi çıkmıyor (güllüyor).

DK: Pink Floyd efsane olmuş bir grup. Genelde insanlar da taktilerden çok fazla hoşlanmazlar. Sürekli Pink Floyd çalmak sizin için ne zaman avantaj ne zaman dezavantaj oluyor?

DK: Grubunuzun bilinirliği için neler yapıyorsunuz?

Bu konuda çok zayıfız maalesef... Sadece konserlere çıkıyoruz. "Daha fazla insan nasıl bizi bilebilir?", "Konserlerimize nasıl daha fazla insan çekebiliriz?" konusunda iyi bir fikrimiz yok. Aslında grubumuz daha yeni bile sayılabilir. Bir sene içerisinde altı konsere çıkmışız.

DK: İnternette gördüğüm kadarıyla aslında kemik bir hayran kitleniz oluşmaya başlamış...

Evet, konserlerimizin hiçbirini kaçırmayan ve merhabalaşmaya başladığımız insanlar var. Bu gerçekten çok güzel bir şey.

kalitemiz ile ilgili oldukça yol aldığımızı da belirtmek gerek. İstanbul'da ses kalitesi ile ilgili şartları sağlayabileceğimiz çok az yer var. Dolayısıyla şimdiye kadar Garaj Performans Merkezi'nde, Boğaziçi Üniversitesi'nin Taş Oda Konserleri'nde, Studio Live'da çıktık. Bazı mekanların da gruplarla senelik kontratları oluyor. "Bu haftada araya şu grubun konserini sokalım" gibi bir şey yapamıyorlar.

DK: Biraz da seçiciyiz galiba?!.. Olmak zorunda kalıyoruz. Biz 5 kişi çıkamayız konsere. Mutlaka 9 kişi olmamız lazım. Hatta saksofoncu arkadaşımız da var. Dolayısıyla 10 kişiyi kaldırabilecek

Eğer sadece seyirciyi tatmin etmek için sahnedeseydiniz bu sizin için dezavantaj olabilir. Bizim gibi gibi manevi tatmin için bu işi yapan kişiler açısından haz olmaktan çıkabilir. Bence Pink Floyd, gerçekten bizim gibi amatör müzisyenlerin her gün yeni bir şeyler öğrenebileceği bir müzik yapıyor. Belki de bir şarkıyı bir senedir çalışırsınız ama orijinaline yaklaşmak adına her seferinde yeni bir şeyler katıyoruz.

Röportajın tamamı için www.delikasap.com adresini ziyaret ediniz.